

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ, ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ & ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ, St Albans.

22 Marsden Crescent, St Albans

9367 2860

π. Δημοσθένης Νικολάου 0421704806

www.stparaskevi.org.au frdemos@stparaskevi.org.au

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

ΔΕΥΤΕΡΑ 1^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΠΑΝΥΓΗΡΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΟΡΓΟΕΠΗΚΟΟΥ, GEELONG

ΤΡΙΤΗ 2^α ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία και αγιασμό, 7.30-10.00πμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 6^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΘΩΜΑ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-10.00πμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 7^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓ. ΣΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΧΧΟΥ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00πμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 14^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ 7^{ης} ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00πμ

ΠΕΜΠΤΗ 18^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓ. ΛΟΥΚΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-10.00πμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΕΦΑΛΗΝΙΑΣ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-9.30πμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 21^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΣΤ' ΛΟΥΚΑ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 23^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, Η ΑΡΧΑΙΑ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΘΑ ΤΕΛΕΣΘΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, South Melbroune ΑΠΟ 8.00-10.30πμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ, 'Ορθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-10.00πμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 28^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ & ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΟΧΙ, 'Ορθρος, Θεία Λειτουργία και Δοξολογία της Εθνικής επετείου, 7.30-11.00πμ

Η ΑΓΙΑ ΣΚΕΠΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1940

Ανήμερα της 28ης Οκτωβρίου πρέπει να αναφέρουμε ότι εκτός από τη μεγάλη Εθνική μας εορτή (Επέτειος του ΟΧΙ) γιορτάζουμε και την Αγία Σκέπη της Θεοτόκου.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι δύο σημαντικότερες εθνικές γιορτές του έθνους μας έχουν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό να συνορτάζονται με μία γιορτή της

Παναγίας. **Την 25η Μαρτίου γιορτάζουμε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, ενώ σήμερα, την 28η Οκτωβρίου την Αγία Σκέπη της Θεοτόκου.** Η γιορτή αυτή μετατέθηκε από την εκκλησία μας από την 1^η Οκτωβρίου την 28^η ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς την Παναγία μας για τη σκέπη και την προστασία της στον αγώνα των Ελλήνων απέναντι στους Ιταλούς, αρχικά, και, αργότερα, σε όλη τη διάρκεια της εθνικής αντίστασης.

Στο μέτωπο, σ' όλη τη γραμμή, από τη γαλανή θάλασσα του Ιονίου μέχρι ψηλά τις παγωμένες Πρέσπες, ο ελληνικός στρατός άρχιζε να βλέπει παντού το ίδιο όραμα: Έβλεπε τις νύχτες μια γυναικεία μορφή να προβαδίζει ψηλόλιγνη, αλαφροπερπάτητη, με την καλύπτρα της αναριγμένη από το κεφάλι στους ώμους. Την αναγνώριζε, την ήξερε από παλιά, του την είχαν τραγουδήσει όταν ήταν μωρό κι ονειρευόταν στην κούνια. Ήταν η μάνα η μεγαλόψυχη στον πόνο και στην δόξα, η λαβωμένη της Τήνου, η υπέρμαχος Στρατηγός.

Γράμμα από τη Μόροβα

Ο Τάσος Ρηγόπουλος, στρατευμένος στην Αλβανία το 1940, έστειλε από το μέτωπο το παρακάτω γράμμα στον αδελφό του.

«Αδελφέ μου Νίκο.

Σου γράφω από μια αετοφωλιά, τετρακόσια μέτρα ψηλότερη από την κορυφή της Πάρνηθας. Η φύση τριγύρω είναι πάλλευκη. Σκοπός μου όμως δεν είναι να σου περιγράψω τα θέλγητρα μιας χιονισμένης Μόροβας με όλο το άγριο μεγαλείο της. Σκοπός μου είναι να σου μεταδώσω αυτό που έζησα, που το είδα με τα μάτια μου και που φοβάμαι μήπως, ακούγοντάς το από άλλους, δεν το πιστέψεις.

Λίγες στιγμές πριν ορμήσουμε για τα οχυρά της Μόραβας, είδαμε σε απόσταση καμιά δεκαριά μέτρων μια ψηλή μαυροφόρα να στέκει ακίνητη.

-Τις ει;

Μιλιά...

Ο σκοπός θυμωμένος ξαναφώναξε:

-Τις ει;

Τότε, σαν να μας πέρασε όλους ηλεκτρικό ρεύμα, ψιθυρίσαμε: Η ΠΑΝΑΓΙΑ!

Εκείνη όρμησε εμπρός σαν να είχε φτερά αετού. Εμείς από πίσω της. Συνεχώς την αισθανόμασταν να μας μεταγγίζει αντρεισύνη. Ολόκληρη εβδομάδα παλαίψαμε σκληρά, για να καταλάβουμε τα οχυρά Ιβάν-Μόροβας.

Υπογραμμίζω πως η επίθεσή μας πέτυχε τους Ιταλούς στην αλλαγή των μονάδων τους. Τα παλιά τμήματα είχαν τραβηχθεί πίσω και τα καινούργια... κοιμόνταν! Το τι έπαθαν δεν περιγράφεται. Εκείνη ορμούσε πάντα μπροστά. **Κι όταν πια νικητές ροβολούσαμε προς την ανυπεράσπιστη Κορυτσά, τότε η Υπέρμαχος έγινε ατμός, νέφος απαλό και χάθηκε».**

Αξίζει να αναφέρουμε το όνομα του πρώτου νεκρού Έλληνα στρατιώτη:

Ήταν 28 Οκτωβρίου 1940. Ελληνοαλβανικά σύνορα. Ώρα 5η πρωινή. Η ιταλική σφαίρα βρίσκει τον στόχο της: Ο στρατιώτης Βασίλειος Τσαβαλιάρης ήταν ο πρώτος πεσών του Ελληνικού Έπους. Η σάλπιγγα έδινε το σύνθημα της μάχης ως ένα προσκλητήριο στον υπέρτατον αγώνα για την Ελευθερία. Πίσω από τὰ σκόπευτρα μέ τό δάκτυλο στήν σκανδάλη οι φρουροί τών προκεχωρη.

Βίος καὶ Μαρτύριο τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ καὶ τῆς ἁγίας
παρθενομάρτυρος Ἰουστίνης καὶ ἡ τιμὴ τους στὸ Μένικο τῆς Κύπρου

Ἀρχιμανδρίτης Φώτιος Ἰωακείμ

Οἱ ἅγιοι ἔνδοξοι μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ Κυπριανὸς καὶ Ἰουστίνη ἔζησαν στὴ μεγαλόπολη Ἀντιόχεια τοῦ Ὁρόντου, τὴν πρωτεύουσα τῆς Συρίας¹ Καὶ ὁ μὲν Κυπριανὸς ἦταν ἀπὸ πλούσια καὶ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια καὶ ἄκρως καταρτισμένος στὴ φιλοσοφία, βυθισμένος ὁμως στὴν πλάνη τῆς εἰδωλολατρίας καὶ ἔκδοτος στὴν τέχνη τῆς μαγείας. Ἡ

Ἰουστίνη, ὀνομαζόμενη ἀρχικὰ Ἰοῦστα, ἦταν νεαρὴ παρθένος μὲ ἐξάισιο φυσικὸ κάλλος, κόρη ἑνὸς ἱερέα τῶν εἰδώλων, ὀνομαζομένου Αἰδεσίου.

Ἀκούγοντας κάποια μέρα ἡ Ἰοῦστα τὸ εὐαγγελικὸ κήρυγμα τοῦ διακόνου Πραυλίου, φλογεροῦ χριστιανοῦ ἱεραποστόλου, ἐπειδὴ τύγχανε καλῆς προαίρεσης, ἄνοιξαν μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της καὶ πίστευσε ὀλόψυχα στὸν Χριστό. Ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸν Θεὸ τὴ μεταμόρφωσαν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὀδήγησε στὸν Χριστὸ τὴ μητέρα της, ἡ ὁποία μὲ τὴ σειρά της ἔπεισε τὸν σύζυγό της νὰ πιστεύσει στὸν ἀληθινὸ Θεό· καὶ ἔτσι πῆγαν καὶ οἱ τρεῖς στὸν ἐπίσκοπο Ὅπτατο καὶ ζήτησαν νὰ βαπτισθοῦν. Στὴ συνέχεια, ἡ Ἰοῦστα ἀποφάσισε νὰ ἀφιερῶσει πλήρως τὸν ἑαυτὸ της στὸν Κύριο καὶ νὰ περάσει τὸν ὑπόλοιπό της βίῳ μὲ παρθενία, νηστεία καὶ προσευχή.

Ὁ περίφημος μάγος καὶ εἰδωλόλατρης Κυπριανὸς ὀδηγήθηκε κατόπιν στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ κι αὐτός, μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο. Ἕνας νεαρὸς εἰδωλόλατρης, ὀνόματι Ἀγλαΐδας, ἐρωτεύθηκε σφοδρὰ τὴν Ἰοῦστα. Ἐπειδὴ ὁμως ὅλες του οἱ ἀπόπειρες νὰ ἐλκύσει στὴν ἀγάπη του τὴ νέα ἀποκρούονταν, ἀπελπισμένος, στράφηκε στὸν Κυπριανό, ζητώντας του ν' ἀνάψει στὴν καρδιά τῆς Ἰούστας μὲ τίς ἐνέργειες τῆς μαγικῆς του τέχνης τὸν ἔρωτα πρὸς αὐτόν. Ἀφοῦ λοιπὸν μελέτησε τὰ βιβλία του, ὁ Κυπριανὸς ἐπικαλέσθηκε τὰ δαιμόνια,

τις υπηρεσίες τῶν ὁποίων εἶχε ἐξασφαλίσει. Τίποτα ὅμως δὲν στάθηκε δυνατό νὰ προκαλέσει ἀμαρτωλὸ πόθο στὴν κόρη. Τόσο ἔνθερμος ἦταν ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸν οὐράνιο Νυμφίο καὶ τόσο πύρινη ἢ προσευχὴ της πρὸς αὐτόν! Τρεῖς φορές ἔστειλε τὰ δαιμόνια στὴν Ἰουῖστα ὁ Κυπριανός, μὰ καὶ τὶς τρεῖς φορές ἠττήθηκαν ἀπὸ τὴν παντοδύναμη χάρη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἀήττητο ὄπλο τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, μὲ τὸ ὁποῖο σφράγιζε τὸν ἑαυτό της ἡ ἅγια παρθένος. Ἀναγνώρισε τότε ὁ Κυπριανός, ὅτι ἡ πίστη τῶν χριστιανῶν ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τῆς δαιμονικῆς του τέχνης. Πίστεψε κι ἐκεῖνος στὸν Χριστό, πῆγε στὸν ἐπίσκοπο Ἄνθιμο καὶ βαπτίσθηκε, ἐγκατέλειψε τὴ σκοτεινὴ τέχνη του κι ἔκαψε δημοσίως τὰ βιβλία τῆς μαγείας. Στὴ συνέχεια, χειροτονήθηκε βαθμηδὸν διάκονος, πρεσβύτερος καί, τέλος, ἐπίσκοπος, σὲ διαδοχὴ τοῦ ἐπισκόπου Ἄνθιμου, καὶ χειροτόνησε τὴν Ἰουῖστα διακόνισσα τῆς Ἐκκλησίας, δίδοντάς της τὸ ὄνομα Ἰουστίνη. Κατὰ τὸν τελευταῖο μεγάλο διωγμὸ τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ (285-305), τοὺς συνέλαβαν καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς ὀδήγησαν στὴ Δαμασκὸ, ὅπου τοὺς ὑπέβαλαν σὲ ποικίλα φρικτὰ βασανιστήρια. Τοὺς μετέφεραν κατόπιν στὴ Νικομήδεια τῆς Βιθυνίας, ὅπου, μὲ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ ἀποκεφαλίσθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, κοντὰ στὸν παραρρέοντα ποταμὸ Γάλλο. Τὰ τίμιά τους λείψανα, σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχαῖα συναξάρια τους, μεταφέρθηκαν στὴν πρωτεύουσα Ρώμη ἀπὸ παρατυχόντες Ρωμαίους ταξιδιωτὲς. Ἀργότερα ὅμως, ὅπως ἔγινε καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις (ὅπως μὲ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ποὺ μεταφέρθηκαν κατόπιν ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας), φαίνεται ὅτι τὰ ἅγια αὐτὰ λείψανα ἐπαναπατρίζονται Μεγάλῃ Ἀντιόχεια τῆς Συρίας.

Ἡ ἰδιαίτερη τιμὴ τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης στὴν Κύπρο ἔχει τὶς ἀπαρχές της πιθανώτατα στὸν 13ο αἰῶνα: Τὰ ἱερά τους λείψανα, ποὺ βρίσκονταν τότε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, ἔνεκα τῆς προέλασης τῶν Μαμελούκων καὶ πρὶν τὴν τελικὴ πτώση τῆς Ἀντιόχειας σ' αὐτούς, μεταφέρονται γιὰ ἀσφάλεια στὴν Κύπρο ἀπὸ πρόσφυγες Ἀντιοχεῖς, καὶ κατατίθενται σὲ προϋπάρχοντα βυζαντινὸ ναὸ στὸ χωριὸ Μένικο τῆς Μητροπόλεως Μόρφου, σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ γνωστοῦ τοπικοῦ μεσαιωνικοῦ χρονογράφου Λεοντίου Μαχαιρᾶ (15ος αἰῶνας). Ὁ Μαχαιρᾶς ἀναφέρεται περαιτέρω καὶ στὰ πολλὰ θαύματα, ἰδίως στὶς θεραπείες ὀφθαλμικῶν παθήσεων καὶ πυρέξεων (ἐμπύρετης ἐλονοσίας), ποὺ ἐνεργοῦσαν οἱ ἅγιοι, καὶ ὅτι ὁ Φρᾶγκος βασιλιάς Πέτρος Α΄ Λουζινιανός (1359-1369), ἐπειδὴ εἶχε θεραπευθεῖ ἀπὸ τοὺς ἁγίους, πίνοντας ἀπὸ τὸ θαυματουργό τους ἁγίασμα, κρήμνισε τὸν προγενέστερο μικρότερο βυζαντινὸ ναὸ καὶ ἔκτισε

μεγάλη ἐκκλησία στὸν ἴδιο χῶρο πρὸς τιμὴ τους, ἐπαργυρώνοντας καὶ τὶς κάρες τους. Ἡ σπουδαιότατη αὐτὴ μαρτυρία τοῦ Λεοντίου Μαχαιρᾶ, ὅπως καταγράφεται στὸ περίφημό του Χρονικὸν (ἔκδ. R. M. Dawkins, Recital concerning the Sweet Land of Cyprus entitled 'Chronicle', Oxford 1932, Vol. I, § 39, σελ. 38), ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς:

«Ἀκόμη εὐρίσκονται εἰς τὴν Κύπρον οἱ δύο κεφαλᾶδες τοῦ ἁγίου Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, οἱ (ὁ)ποῖοι ἐμαρτυρήσαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ εἰς τὴν κάκωσιν τῆς Συρίας ἐφέροντες εἰς τὴν Κύπρον καὶ ἐβάλαν τες εἰς ἕναν ἐκκλησοῦδιν εἰς τὸ Μένικον. Καὶ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Βημάτου (Ἱεροῦ Βήματος) πρὸς τὸν νότον ἔχει λάκκον, ὅπου πολομᾶ (ἐνεργεῖ) μεγάλες ἰάσεις εἰς γαρισούραν καὶ εἰς τὰς πύρεξες. Καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ρὲ Πιέρ τοῦ μεγάλου εἶχεν τὴν καρτάναν (ἐλώδης πυρετὸς) καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ναῦρη ὑγείαν· τινὲς εἶπᾶν του διὰ τὸν ἅγιον Κυπριανὸν καὶ Ἰουστίναν ὅπου εἶνε εἰς τὸ Μένικον κοντὰ τοῦ Ἀκακίου (κοντὰ στὸ χωριὸ Ἀκάκι)· ὁ (ὁ)ποῖος ἤρτεν καὶ ἔπροποτίστην (ἤπιε ἀπὸ τὸ ἁγίασμα) καὶ παραῦθα (ἀμέσως) ἐγίανεν· εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ νερὸν εἶνε πολλὰ γλυφὸν καὶ κακόποτον, ἀμμὲ θαυμαστὸν εἰς ἰατρούριαν· καὶ ὤρισεν καὶ ἐποῖκαν (κατασκεύασαν) ἐκκλησιάν ἀπὸ γῆς καὶ ἀργύρωσεν τὰς β' κεφαλᾶς, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν ἀφῆκεν τόπον μὲ πόρτες νὰ προσκυνοῦν τὰ λείψανα.»

Τὰ ἅγια αὐτὰ λείψανα φυλάσσονται μέχρι σήμερα στὸν ὁμώνυμό τους ναὸ αὐτὸ στὸ Μένικο, ποὺ κτίσθηκε τὸ ἔτος 1846, στὴ θέση τοῦ πιὸ πάνω μεσαιωνικοῦ κτίσματος τοῦ βασιλιᾶ Πέτρου Α' Λουζινανοῦ. Ἐδῶ συντρέχουν ὀλόχρονα πλήθη πιστῶν, ὅχι μόνο Κυπρίων, μὰ καὶ ἀπὸ ἄλλες χῶρες, ἰδιαιτέρα Ρώσων, γιὰ νὰ προσκυνήσουν, καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ ἁγίασμα τῶν ἁγίων. Καὶ οἱ περιώνυμοι ἅγιοι Κυπριανὸς καὶ Ἰουστίνη, ἀνταποκρινόμενοι ἄμεσα στὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ τὶς θλίψεις αὐτῶν, ποὺ προσέρχονται μὲ πίστη θερμὴ σ' αὐτούς, παρέχουν ἀφθονοπάροχα τὴ χάρη τῶν ἰάσεων καὶ συνεχίζουν νὰ ἐνεργοῦν πλεῖστα ὅσα θαύματα.

Ἡ μνήμη τους τελεῖται στὶς 2 Ὀκτωβρίου, ὅποταν λαμβάνει χώραν μέγιστη πανήγυρη, μὲ ἀθρόα προσέλευση πιστῶν.

Άγιος Ιάκωβος ο Απόστολος και Αδελφόθεος πρώτος επίσκοπος Ιεροσολύμων

Ημερομηνία εορτής:

23/10/2018

Βιογραφία

Η παράδοση αναφέρει ότι ήταν ένας από τους γιους του Ιωσήφ από άλλη γυναίκα, γι' αυτό ονομαζόταν αδελφός του Κυρίου. Η συγγενική του, όμως, σχέση με τον Κύριο δεν είναι ομόφωνα καθορισμένη. Αλλά το γεγονός είναι ότι ο Ιάκωβος ο αδελφόθεος έγινε πρώτος επίσκοπος Ιεροσολύμων και είναι αυτός που έγραψε την πρώτη Θεία Λειτουργία της χριστιανικής Εκκλησίας.

Ο Ιάκωβος, λοιπόν, ποιόταν την Εκκλησία των Ιεροσολύμων με δικαιοσύνη, με γενναία στοργή και στερεότητα στην πίστη. Αυτό όμως, εξήγειρε τη μοχθηρία και την κακουργία των Ιουδαίων. Αφού τον έπιασαν, τον έριξαν πάνω από το περύγιο του Ναού, και ενώ ακόμα ήταν ζωντανός, τον αποτελείωσαν με άγριο κτύπημα ροπάλου στο κεφάλι.

Έργο του Ιακώβου είναι και η Καθολική Επιστολή του στην Καινή Διαθήκη, στην οποία να τι μας συμβουλεύει, σχετικά με το πως πρέπει να χειριζόμαστε το λόγο του Θεού: «Γίνεσθε ποιηταί λόγου και μη μόνον άκροαταί, παραλογιζόμενοι έαυτούς» (Επιστολή Ιακώβου, α' 22). Δηλαδή να γίνεσθε εκτελεστές και τηρητές του λόγου του Θεού και όχι μόνο ακροατές. Και να μη ξεγελάτε τον εαυτό σας, με την ιδέα ότι είναι αρκετό και μόνον να ακούει κανείς το λόγο.

Τέλος, η μνήμη του αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, φέρεται και την Κυριακή μετά την Γέννηση του Χριστού, μαζί με τη μνήμη του Δαβίδ του Προφήτου και Ιωσήφ του μνήστορος, συνοδευόμενη με το ακόλουθο δίστοιχο: «Συ τέκτονος παίς, άλλ' αδελφός Κυρίου, τοῦ πάντα τεκτήναντος, έν λόγω, μάκαρ». Τελείται δε αύτω η Σύναξις εν τω σεπτῷ αυτού Ναῷ το όντι ένδοθεν της Υπεραγίας Θεοτόκου εν τοις Χαλκοπρατείσις.

Άπολυτίκιον

Ὡς τοῦ Κυρίου Μαθητής, άνεδέξω δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ άπαράτρεπτον τήν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόθεος τὸ πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τοῦ Πατρὸς μονογενῆς Θεὸς Λόγος, έπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς έπ' έσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτον σε άνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα και Διδάσκαλον, και πιστὸν οίκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, και Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον ιεράρχην, Ἰάκωβε θεόπτα, και τοῦ Κυρίου αδελφὸν ὕμνοις έγκωμίων άνυμνοῦμεν εύσεβῶς, και πίστει άνακράζομεν· Δώρησαι ἡμῖν δώρημα τέλειον έκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, και άπέλασον τήν θλίψιν τήν έπερχομένην και ένεστῶσαν έκ πλήθους πταισμάτων· έπῆραν γάρ οί έχθροί καθ' ἡμῶν τήν πτέρναν, και έκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσμαηλῖται· ὧν θραῦσον ταχὺ τὰ τόξα ιεροφάντορ, ίνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.